

... alebo o tom, ako vyzerá opravdivá komunita Cirkvi

BOŽIE SLOVO:

(Jak 3,16-18 SSV)

Čítanie z listu sv. apoštola Jakuba: *Kde je žiarlivosť a sváry, tam je nepokoj a každé možné zlo.* ¹⁷ *Múdrosť, ktorá je zhora, je predovšetkým cudná, potom upokojujúca, skromná, zmierlivá, plná milosrdenstva a dobrého ovocia, nepochybujúca a bez pretvácky.* ¹⁸ *A ovocie spravodlivosti sa zasieva v pokoji pre tých, čo šíria pokoj.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 66, 72, 74, 311, 421)

Etapa prázdnoty nás vedie od konfliktu a sváru, zapríčineného našou pýchou, sebeckým a žiadostivosťou k jednote, láske a pokoji komunity, čiže k Cirkvi – podľa slov Písma, ktoré sme si práve vypočuli. Okrem Božieho Ducha, ktorý v Cirkvi mocne vanie, sú to aj naše postoje, ktoré s Ním spolupracujú na vytvorení tejto nádhornej jednoty. V zásade sú to tieto postoje:

SOM HRIEŠNIK – viem to a priznávam si to. Odtiaľ pramení moja pokora a poníženosť. Neprichádzam do spoločenstva ako nejaký super kresťan do exkluzívneho klubu. To nie je môj prípad. Som hriešnik. Zlý človek. Spotvorený človek. Potrebujem hlboké a bytostné obrátenie. Tot' vše.

VERÍM BOHU, VERÍM KRISTOVI, celým srdcom, celým bytím. Verím, že On ma môže zachrániť a spasíť a uzdravíť z mojich hriechov. V tomto som si úplne istý!

POTREBUJEM ZÁCHRANU – preto vyhľadávam Krista, prítomného v spoločenstve Cirkvi. Preto nehrám divadlo, nepretvarujem sa, nesnažím sa vyvolávať nejaký dobrý dojem, nič podobné. *Tak, ako pacient u lekára otvorene a pravdivo vyjavi celú svoju chorobu a všetky jej príznaky*, aj ja prichádzam ku Kristovi, ktorý je v spoločenstve prítomný, aby som vyznal všetok svoj hriech, svoje zlo, aby som nič nezamlčal, nič neukryl, aby som mohol byť spoločenstvom prijatý a v ňom Kristom uzdravený. Preto namiesto divadla pseudokomunity otvorene zdieľam svoj život i s jeho bolesťou, hanbou a špinou, s jeho zraneniami a pádmi s ostatnými hriešnikmi, členmi môjho spoločenstva.

UZŇAVAM POTREBU ZMENY A OBRÁTENIA – veď práve preto som prišiel! Neprišiel som do spoločenstva preto, aby som ostal taký, aký som! Prišiel som, aby som sa „znova narodil“, aby Božou mocou vo mne „zomrel starý človek“, „umŕtvený Duchom“ a aby som sa znova narodil ako úplne „nové stvorenie“. Po tejto zmene dychtím, túžim po nej, chcem ju, pracujem na nej, vítam ju a celým srdcom vďačím spoločenstvu za všetku jeho pomoc pri odhaľovaní a usvedčovaní starého človeka vo mne – aj keď to bolí, často veľmi bolí, bolí ako d'as!

POKORNE POMÁHAM INÝM v tom istom úsilí – pretože aj oni sú rovnakí hriešnici ako ja a ja oni túžia po tom istom a z Božej milosti aj ja môžem byť nástrojom v Božej ruke, nástrojom ich premeny a uzdravenia – v rovnakej otvorenosti a úprimnosti, v akej im odhaľujem svoje vnútro.

SPOLOČNE HĽADÁME KRISTA – Jeho vôľu, Jeho Pravdu, Jeho Ducha, Jeho Kráľovstvo. Táto túžba a tento cieľ nás vzájomne spája. Sme ochotní čokoľvek sa vzdať, čokoľvek obetovať, čokoľvek podstúpiť, riskovať, urobiť, ... len aby sme boli stále bližšie Kristovi, ktorý nás volá, ktorý nás spasil a vykúpil vlastnou Krvou za cenu nepredstaviteľného utrpenia a ktorý nás uzdravuje!

KONIEC ILÚZIÍ – moje názory nie sú jediné správne, moja pravda nie je jediná správna a nemám ani moc zmeniť iných podľa svojich predstáv a očakávaní a ani na to nemám nijaké právo a k ničomu by to nebolo – veď by som ich menil len na obraz vlastného hriechu! Som ochotný úprimne a s pomocou iných preskúmať vo svetle Krista všetky svoje názory a všetky svoje postoje a celý svoj život, aby som mohol odhaliť čo je zlé a sám seba zmeniť v sile Božej milosti podľa Krista.

Toto je komunita, *Communio Cirkvi*, ako hovorí sv. Ján Pavol II. Stelesnené v malom spoločenstve – a iste zase o niečo viac chápeme, prečo v malom úzkom spoločenstve a nie v mase stovák či tisícok bratov a sestier. Bez pýchy. Bez pretvácky. V súcite. V milosrdenstve. V hlbokom pokoji. V rešpekte a diskretnosti. Bez potreby presadzovať seba – lebo túžime, aby sa vo všetkom presadil Kristus. Bez bojov a zápasov – pretože nebojujeme medzi sebou, ale spolu o Krista, o večný život, o Kráľovstvo. Dokonca aj keď sa hádame, je to iné, ako kedysi v etape chaosu. Vtedy to bol skutočný boj, skutočný zápas na život a na smrť nášho *starého človeka*, ktorého sme vtedy ešte milovali a za ktorého sme sa pokladali. Teraz je to viac hra, vzrušujúca diskusia, v ktorej spoločne odkrývame a odhaľujeme Božiu pravdu a Božie cesty – aby sme sa im potom všetci rovnako podriadili. Navzájom sa v pokore a v skromnosti usilujeme byť si *oporou, povzbudením* i *výzvou* k obráteniu, k premene a rastu v živote v Kristovi – pretože to všetci úplne rovnako potrebujeme a sme radi, ak si takto môžeme v láske vzájomne poslužiť k tomu, aby sme sa pod Kristovým pohľadom premieňali skrze obrátenie. Prijímame sa takí, akí sme a dúfame, že si vzájomne napomôžeme byť takí, akými nás chce mať Kristus – pretože aj sami sme takto prijímaní. Nemáme viac strach zo zlyhaní a pádov – čas pyšnej namyslenosti, čas farizejstva je preč. Boli sme usvedčení Kristom, Božím slovom, z hriechu. Celý náš doterajší život je jedným veľkým zlyhaním. Prečo by sme to tajili? Sme úbohí hriešnici, sme spoločenstvo úbohých a nedokonalých hriešnikov, sužovaných pýchou, sebeckým a žiadostivosťou. Nič horšie sa nám už prihodiť nemôže – avšak dúfame v záchranu Kristom!

Komunita je krásna, nádherná, úchvatná – nie preto, že je tvorená hriešnikmi, ale preto, že jej členovia si to otvorene a pokorne priznávajú, žijú navzájom v pravde – a tá ich oslobodzuje.

DO PRAXE:

1.: UVAŽOVANIE:

Komunita je tvorená hriešnikmi, túžiacimi po uzdravení a záchrane, nažívajúcimi navzájom v pravde a pokornom súcite, prameniacom z vedomia vlastnej úbohosti. Aj tak by sme to mohli povedať.

Psychológovia vravia, že je to stav, kedy vzájomná jednota nijako neničí našu osobnú slobodu a jedinečnosť a naša jedinečnosť nijako nenaruša vzájomnú jednotu, ale ju umocňuje a obohacuje. Vo svete to spravidla sklzáne alebo ku *kolektivismu*, kde jednota popiera slobodu a odlišnosť, alebo k *individualizmu*, kde sloboda a odlišnosť rozbíja jednotu. Ale v komunite oboje existuje súčasne, naplno a nie že si to neodporuje, ale sa oboje navzájom posilňuje! Odlišnosti nás motivujú k jednote, v ktorej sa nimi môžeme vzájomne obohacovať – a prijatie, láska a jednota komunity nám dáva odvalu zahodiť strach i pretvácky a byť konečne a naplno sebou, v čirej radosť z uzdravenia. A aj to je pravda.

Komunita nie je nejaký stav typu „dosiahli sme ju a teraz si v nej budeme už len lebeďiť až do smrti...“ Čím hlbšiu jednotu komunity budeme medzi sebou vytvárať, tým hlbšie problémy, hlbšie zlo, hlbší hriech bude vychádzať na povrch – a my budeme znova a znova vovádzaní do chaosu. Možno už nikdy nebude tak bolestný, zúrivy a nepriateľský ako vtedy po prvý raz – ale bude tu. Možno bude mať podobu prostého zlomenia sa, pretože už vieme, že sme hriešnici a tento objav, znova a znova sa opakujúci, nás už neprekvapuje. A navyše už poznáme moc *prázdnoty*, zomretia svojmu egu, i krásu *komunity*. Po každom takomto cykle – po odhalení hriechu, zranenia, zla, ... v *chaose* a potom po jeho zanechaní či uzdravení v *prázdnote* je stav *komunity* zase o niečo hlbší a komunita sama zase o niečo nádhernjšia a podobnejšia Nebu, ktoré samo je spoločenstvom, *communio* svätých v Bohu.

2.: KONANIE:

Pokračujte. Teraz už viete ako. Držte sa toho, čo sme spoznali v posledných piatich katechézkach – a Boh ostatné rád doplní a pritiahne Vás k sebe!